

Afterword - slideshow

Urbanization; a Homestead, fields of Strawberries no more

In our present time no real farmer lived in the house. However, the house and the land were fairly well maintained. The municipality owned the land for some time, and, as it has been done in many other places in the municipality and in our country, the small house/farm had to decay for a few years towards the end so that it became easier to demolish, tear apart. The farmer who grew strawberries on the land for a very long time fought to keep the cultivation, but in vain. It was very good soil for strawberries, almost everyone from Höör has eaten and/or picked strawberries from these fields. A tradition and institution, in fact in good balance, it was alive in a high degree. Now the area has been transformed, demolished so much that it is not even recognizable, hectare after hectare with large mounds of earth.

If something, an area, a neighborhood or an agricultural environment is to be allowed to retain its original soul in the planning and implementation of something new, it has not succeeded here. When something is completely destroyed, the memory managed by the location is also erased, and, when it is hijacked by the developers, as it has been done in this case – Maglehill Höör. If houses and trees can be damaged and transfer, almost feel a kind of pain, then I hope that the pictures captured some of it, Johan Cronehed, in the spring 2022 Höör.

Efterord - bildspel

Urbanization; a Homestead, fields of Strawberries no more

I vår nutid bodde ingen riktig bonde i huset. Dock, hyfsat välskött var huset och marken länge. Kommunen ägde marken sedan en tid tillbaka, och, precis som det har gjorts på många andra ställen i kommunen och i vårt land, fick det lilla huset/gården förfalla i några år emot slutet så att det blev lättare att riva. Bonden som odlade jordgubbar på marken sedan mycket lång tid tillbaka tog kamp för att behålla odlandet, men förgäves. Det var mycket bra mark för jordgubbar, så gott som alla från Höör har ätit och/eller plockat jordgubbar därifrån. En tradition och institution, faktiskt i god balans, den var i hög grad levande. Nu är området förvandlat, raserat så pass mycket att det inte ens går att känna igen, hektar efter hektar med stora jordhögar.

Om något, ett område, ett kvarter eller en jordbruksmiljö ska få behålla sin ursprungliga själ i planerandet och genomförandet av något nytt, så har det inte lyckats här. När något raseras totalt så utraderas också det minne som platsen förvaltade, när det blir kapat av exploatörerna så som det har blivit gjort i det här fallet – Maglehill Höör. Om hus och träd kan bli skadade och förmedla, nästan känna en slags smärta, då hoppas jag att bilderna fångat något av det, Johan Cronehed, våren 2022 i Höör.

